

Sygn. akt: X C 1597/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Stanisław Sadowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Sosnowski

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2016 r. w Toruniu
sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna we W.**
przeciwko **A. F.**

o zapłatę

orzeka:

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółka Akcyjna we W. na rzecz pozwanego A. F. kwotę 197 zł (słownie: sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. wniósł 27 maja 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 504,05 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu, przeciwko pozwanemu A. F..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez powoda w drodze cesji wierzytelności od wierzyciela pierwotnego (...) S.A. V. (...). Wierzytelność stanowi nieopłaconą ratę składki ubezpieczenia OC, którą pozwany był zobowiązany uiścić w związku z zawarciem między nim a wierzycielem pierwotnym umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych nr KM- (...).

W dniu 29 maja 2015 r. wydany został nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu, który z uwagi na wniesienie przez pozwanego sprzeciwu, utracił moc, a sprawa została przekazana do tutejszego Sądu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia dochodzonego roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Z ostrożności procesowej podniesiono również zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym pełnomocnika powoda z dnia 17 maja 2016 r. wniesiono o uwzględnienie pełnomocnictwa w całości, bowiem w ocenie strony wszelkie okoliczności powstania wierzytelności, jak i uprawnienia powoda do

jej dochodzenia zostały udowodnione. Zdaniem strony nie mógł zostać uwzględniony również zarzut przedawnienia roszczenia z uwagi na brak upływu 3 letniego okresu.

Pełnomocnik pozwanego w piśmie złożonym 30 maja 2016 r. podtrzymał stanowisko zawarte w sprzeciwie. Wskazano ponadto, że powód nie wykazał skutecznie przejścia uprawnień do dochodzenia wierzytelności.

Na rozprawie w dniu 31 maja 2016 r. pozwany oświadczył, że samochód został zezłomowany przed upływem okresu ubezpieczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Wierzyciel pierwotny (...) S.A. V. (...) zawarł z pozwanym w dniu 2 stycznia 2012 r. umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zapłata składki ubezpieczenia podzielona została na dwie raty. Pierwsza rata w wysokości 396 zł płatna do 2 stycznia 2012 r., druga rata w wysokości 366 zł płatna do 1 lipca 2012 r.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- wniosek nr (...) o ubezpieczenie pojazdu – k. 62 akt
- polisa (...) nr (...) - k. 61 akt
- informacja o danych polisy – k. 27 akt

Pojazd objęty ubezpieczeniem został zdemontowany w dniu 19 września 2012 r., a więc po upływie terminu do zapłaty drugiej raty składki, a przed upływem okresu ubezpieczenia.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- zaświadczenie o demontażu pojazdu – k. 80 akt

W dniu 1 kwietnia 2015 r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) sprzedał (...) Spółka Akcyjna grupę wierzytelności przysługujących wierzycielowi pierwotnemu wynikających z umów ubezpieczeń obowiązkowych zawartych pomiędzy ubezpieczycielem a dłużnikami.

Okoliczność sporna oraz dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności – k. 29 -35 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy. Dokumentom tym Sąd w pełni dał wiarę, ponieważ układały się w logiczną całość, a ich prawdziwość nie była w żaden sposób kwestionowana przez strony.

Sąd badając sprawę, pominął kwestię podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia, a także tego czy pozwany rzeczywiście uiścił czy nie uiścił ratę drugiej składki, bowiem z uwagi na przedłożoną dokumentację nie miało to wpływu na wynik sprawy.

Bezsporne w sprawie było to, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę ubezpieczenia OC dla posiadaczy pojazdów mechanicznych. Składka ubezpieczenia zgodnie z ustaleniami stron płatna była w dwóch ratach. Pierwsza z nich w wysokości 396 zł do 2 stycznia 2012 r., natomiast druga rata w wysokości 366 zł do 1 lipca 2012 r.

Okolicznością sporną było natomiast to, czy wierzyciel w ogóle, słusznie czy nie słusznie, ma prawo dochodzenia zapłaty drugiej raty składki, w sytuacji podważenia przez pozwanego faktu skutecznego przejścia na powoda uprawnienia do dochodzenia objętej postępowaniem wierzytelności.

Powód swoje żądanie zapłaty od pozwanego opierał na umowie przelewu jaką zawarł z wierzycielem prawnym pozwanego tj. (...) S.A. V. (...). Powód przedłożył do akt umowę przelewu wierzytelności, jednakże nie dołączył do niej załącznika nr 3 zawierającego wykaz przelanych wierzytelności, mimo powoływania się na niego, który to załącznik stanowi integralną, bezwzględnie konieczną część umowy przelewu wierzytelności.

Jak wiadomo, przelew wierzytelności regulują postanowienia art. 509 k.c. Przelew wierzytelności (cesja) jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana) Jak wskazał to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 1999 r. III CKN 423/98 konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

W realiach tej sprawy brak zindywidualizowania wierzytelności przedmiotową umową cesji czynił niemożliwym uwzględnienie powództwa. Nie można bowiem mieć żadnej pewności, że ramach nabywanych 7 348 wierzytelności powód nabył także i tę, o której mowa w pozwie. Należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów.

Sąd mógłby orzekać o istnieniu po stronie pozwanej obowiązku zapłaty dochodzonej kwoty, tylko w tym przypadku, w którym jako dowód powołano by się na umowę cesji wraz z załącznikiem, o którym mowa powyżej.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazywania dowodów dla twierdzeń, z których wywodzi się skutki prawne, spoczywa na stronach. Powód nie uczynił zadość powyższemu obowiązkowi, bowiem nie udowodnił okoliczności, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty żądanej kwoty na jego rzecz. Nie wykazanie powyższej okoliczności pozbawia powoda możliwości dochodzenia swojego roszczenia na podstawie art. 509 k.c. W ocenie Sądu, w sprawie nie zaistniała sytuacja szczególna implikująca okoliczność powołania dowodu z urzędu, zebrane dowody były wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego. Nie ulega wątpliwości, że od takiej osoby wymaga się podejmowania czynności procesowych ze wzmożoną należytą starannością.

Pozwany w toku procesu powołał się na wyżej wskazane okoliczności i brak udowodnienia przez powoda skutecznego nabycia uprawnień do dochodzenia wierzytelności.

Na mocy art. 233§1 k.p.c. Sąd dokonuje oceny wiarygodności dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskał Sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nie istnieniu faktu, którego on dotyczy.

Mając powyższe na względzie Sąd oddalił powództwo na mocy art. 6 k.c. w związku z art. 509 k.c. (a contrario).

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 – 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.